

Оттак Палій не перечуваючи нічого лихого, прибув до Мазени. Гетьман його приймає та наповає. Аж тут:

»Ой, як крикнув проклятий Мазена
та на свої улани:

»Возьміть, возьміть Палія Семена
та збійте в кайдани!«

Ой збили Палія Семена,
та вкинули в темницю,
Сам поїхав проклятий Мазена
аж до царя на столицю.

»Ой чолом, чолом, пайяснійший царю,
превеликая сило,
Хоче Палій на тебе руку підняти;
а Москву в пень спалити«.

То очевидно була брехня, а Мазена видумав її лиш на те, щоби обмовити Палія перед царем і позбутися його. Тому й питає ся царя:

»Дозволю ся пайяснійший царю
йому з плечий голову зняти«.

»Не велю-ж я йому з плечий голову зняти,
велю в Сибір ізослати«.

Оттак заслано улюбленого народного проводира в далеку Сибір аж над ріку Єнсей, там де темні бори, вічні сніги, де живої людини на лік не найдеш. І промучив ся там Семен Палій за своє народолюбство цілих п'ять років. Доперва коли Мазена, відступивши від царя, став в куні зі Шведами Москву воювати, загадав цар відкликати Палія, щоби тим приєднати собі український нарід таї придбати самого Палія до помочи проти непрятеля.

От і явив ся до царя Семен такий старий та оброслий, борода по пояс, а ізмучений в каторзі — Боже! Цар з ним поздоровкався, таї став просити прощення. Каже: »Прости мене, Палію! Я тебе обидив«. — Бог тебе, царю простить, а я прощаю«.

»Ну Палію Семене«, каже цар, »чого ти тепер від мене хочеш? Чи великого панства, чи золота, чи що?« А він ка-